

Arrest

nr. 160 461 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 18 februari 2013 waarbij aan elk van de verzoekers het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WYNEN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2011 dienen de verzoekers een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, zij is als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29/01/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decisión, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decisión*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decisión*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Nog op 18 februari 2013 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekers.

Deze bevelen maken de tweede en derde bestreden beslissing uit.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat een verzoeker een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de onderscheiden bestreden beslissingen moet deze of gene verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en de Raad dient desnoods ambtshalve te onderzoeken of de verzoekers over het rechtens vereiste belang beschikken.

2.1. Wat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft

Op 7 oktober 2015 laat de verweerder weten dat de eerste verzoeker op 15 februari 2014 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Ter terechtzitting wordt dit gegeven door de advocaat van de verzoekers uitdrukkelijk bevestigd.

Uit datzelfde schrijven van 7 oktober 2015 blijkt dat de tweede verzoekster ambtshalve werd afgevoerd uit de registers.

Artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingbesluit) bepaalt het volgende:

"§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Ter terechtzitting werd in het debat gebracht het gegeven dat de tweede verzoekster van ambtswege is geschrapt waardoor voor haar het vermoeden van afwezigheid zoals voorzien in artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit geldt.

Aan de advocaat van de verzoekers wordt, in het licht van deze gegevens, gevraagd of er een begin van bewijs kan worden bijgebracht dat de tweede verzoekster zich thans in België bevindt om zodoende het vermoeden van afwezigheid dat wordt ingesteld door artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit te weerleggen. De advocaat van de verzoekers stelt niet te kunnen bewijzen dat de tweede verzoekster in België is zodat geen begin van bewijs is bijgebracht dat het genoemde vermoeden van afwezigheid kan weerleggen.

Zodoende staat vast dat de eerste verzoeker niet meer in België verblijft en moet tevens, in toepassing van artikel 39, §7 van de vreemdelingenwet worden aangenomen dat ook de tweede verzoekster het land heeft verlaten.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt uitsluitend was gebaseerd op een ziekte die de eerste verzoeker treft. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat ook de tweede verzoekster een medische problematiek heeft naar voor gebracht in het kader van de kwestieuze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet slechts van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*.

Nu blijkt dat geen van de verzoekers zich thans nog in België bevinden en de tweede verzoekster bovendien niet heeft aangegeven te lijden aan enige ziekte, dient te worden vastgesteld dat beide verzoekers niet of niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. Een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan hen dan ook niet tot voordeel strekken nu het bestuur de aanvraag alsdan onmogelijk kan inwilligen.

Ter terechtzitting gevraagd om het belang van de verzoekers toe te lichten in het licht van de bovenstaande vaststellingen, beperkt de advocaat van de verzoekers er zich toe te verwijzen naar het verzoekschrift. Er dient echter te worden vastgesteld dat het rechtens vereiste belang in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt geduid.

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekers, wanneer er twijfel rijst omtrent hun belang, toekomt aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekers geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoeren die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing hebben.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is het beroep dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2.2. Wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft

In de nota met opmerkingen wordt ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten tevens een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen die als volgt wordt onderbouwd:

“2.1 Exceptie van gebrek aan belang.

Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.a. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekers zich op dat ogenblik in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevonden daar zij langer in het Rijk verbleven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagden te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Deze vaststellingen worden door de verzoekers in het kader van het onderhavige beroep geenszins betwist.

Zoals de verweerder terecht opmerkt, wordt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoekers beperken zich wat dit betreft tot de loutere en bijzonder vage bewering dat de terugkeer naar het land van herkomst de definitieve stopzetting van verzoekers behandeling zou inhouden hetgeen voor de eerste verzoeker een onmenselijke en verzwakkende behandeling zou inhouden. Een dergelijk vaag en niet concreet onderbouwd betoog volstaat geenszins om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde op het ogenblik van het instellen van de vordering bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermocht dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat het regelmatig verblijf van de verzoekers in het Rijk werd overschreden, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kon de verzoekers op het moment van het instellen van de vordering dan ook niet tot voordeel strekken.

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, staat het bovendien buiten betwisting dat de eerste verzoeker op 15 februari 2014 is gerepatrieerd zodat het bevel om het grondgebied te verlaten wat hem betreft zijn volledige uitvoering heeft gehad en uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Bijkomend merkt de Raad derhalve op dat er ook actueel niet kan worden ingezien welk voordeel de eerste verzoeker, die reeds het grondgebied van de Schengenstaten heeft verlaten, nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij hij werden bevolen om het grondgebied van de genoemde staten te verlaten.

Ter terechtzitting werd gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoekers beperkt er zich toe te verwijzen naar het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat de verzoekers nergens in het verzoekschrift concreet aanduiden waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoekers worden verwacht dat zij standpunt innemen en het belang concreet aantonen wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid en op het gegeven dat de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel dat aan de eerste verzoeker werd afgegeven, reeds haar volledige uitvoering heeft gekregen door de tussengekomen repatriëring, stelt de Raad vast dat de verzoekers op geen enkele wijze toelichten welk

nuttig effect zij kunnen bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de beslissingen van 18 februari 2013 waarbij hen het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekers geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoeren die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing hebben (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De exceptie is gegrond.

Het beroep is, ook wat de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft, onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is in zijn geheel onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE